

modstridende Betænkninger. Vilde man stille Sagen paa Spidsen, kunde man tænke sig, at Folkethinget vilde indskrænke Lønningstillæget f. Ex. til Embeds- og Bestilingsmænd med Lønninger indtil 1000 Rb., og at Landstthinget kun vilde indrømme det til dem med Lønninger over 1000 Rb. Hvorledes skulde det saa gaa? Det var nu at stille Sagen paa Spidsen, indrømmer jeg, men enhver Noverensstemmelse vilde gøre Sagens Gjennemførelse lige saa umulig for den ærede Finantsminister som det af mig her nævnte Tilfælde. Dette Forslag er ubrugeligt, det maa Alle sige sig selv, men hvorfor har man da optaget og fastholdt det? Hvorfor vil man i det Hele taget med saa stor Naardnaktheds Optagelsen af Lønningstillægene paa Finantsloven? Man indrømmer, at der er Trang til disse Tillæg; det indrømmes beredvillig fra alle Sider, men Tillæget kan kun gives paa een Maade, nemlig paa Finantsloven. Hvorfor da? Hvorfor kan det kun gives der? Jeg har omhyggelig søgt efter et Svar paa dette Spørgsmaal, men der foreligger, saavidt jeg har kunnet overkomme, Intet, som i Virkeligheden er oplysende i den Retning. Der siges: Ja, det kan kun gives paa den Maade, det kan opnaas faaledes, derimod ikke paa anden Maade, men der gives ingen Grunde derfor, det er en hoiere Skjæbne, denne Sag er undergivet, og den maa man finde sig i. I Stjernerne staar det skrevet, at det skal være paa den Maade. Derved faar man lade sig nøie. Men naar man nu ikke er Astrolog og maatte ikke engang har Lillid til den Videnskab, er det jo ikke underligt, om man søger sig mindre tilfredsstillende af Svaret, om man ikke lader sig berolige ved, at man henvises til, hvad der er nødvendigt i saa Henseende, og naar Tanken saa vender sig til en anden Samling, er det jo ogsaa i alt Fald deres Skyld, som ikke i rette Tid gav et fyldestgørende Svar, at intet Lønningstillæg blev givet. Det forholder sig netop saa, at man har forsøgt sig i Gisninger, og jeg skal tillade mig at omtale en Gisning, der maatte ikke er rigtig, men er den ikke rigtig, maa Ansvarret hvile paa dem, der i et vigtigt Spørgsmaal have forsømt at give tilfredsstillende Forklaring. Der er Mange, der mene, at Sammenhængen er den, at Folkethinget maa betragtes som en erobrende Magt; Generalstaben er Finantsudvalget eller dets Hjertal, og den udspøgte Slagmark er Finantsloven. Man har optaget, saa menes der, at der er en Feil i Grundloven; det er forsømt at sætte ind i Grundloven, at et Hjertal i Folkethinget har Ret til at bestemme, hvem der skal regjere i Danmark. Paa denne Forsømmelse maa man raade Bød ved Hjælp af en anden Grundlovsparagraf, og det er den, der hjemler Folkethinget Ret til først at behandle Finantsloven. Man anstrenger sig for at udvide det Privilegium, her er givet Folkethinget. Kan man efterhaanden naae dertil, at man inddrager under de aarlige

Finantsloves Behandling Alt, hvad der vedrører Administrationen, saavidt det staar i Forbindelse med nogen Pengenudgift — og det gjøre jo de allerfleste administrative Handlinger — saa kan man træve som en Betingelse for, at Bevillingen gives, at alle fornødne Oplysninger med Hensyn til, hvad der er slet, hvad der forberedes og hvad Regjeringen tænker at udføre, maa gives i Forbindelse med Finantslovens Behandling. Man kan da leilighedsvis knytte Betingelser til den Bevilling, man giver, hvorved man sikrer sig Udviklingen i en vis Retning, og opnaar man paa den Maade end ikke at blive regjerende, opnaar man dog i en vis Forstand at blive medregjerende. Den anden Vej er den, at samle ind under Finantslovens Behandling saa Meget som muligt, idet man forestiller sig, at man gjennem Finantslovens Behandling er istand til at udgøve et Tryk paa Regjeringen og Landstthinget, hvorved man vil sætte igjennem, hvad man paa anden Maade ikke er istand til. Paa den Maade betragter man nu Lønningstillægets Optagelse paa Finantsloven; det er et Forsøg paa at udvide dens Omraade og derved atter udvide den Indflydelse, man ønsker at udgøve i Lovgivningsmagten og paa Administrationen. Er dette en Misforstaaelse, saa maa Misforstaaelsen falde paa dem, der have foranlediget den. Nu er Spørgsmaalet, om man vil være istand til at opnaa, hvad man paa den Maade tilstræber. Det vil komme an paa, hvorledes disse Betingelser blive optagne, hvorledes man vil gaa frem ved Behandlingen af de Forslag, som oversendes os. Det vil komme an paa, om Regjeringen vil fastholde sine Anskuelser, og om Landstthinget vil støtte disse Anskuelser, og med Kraft og Bestemthed vil gennemføre, hvad det vedkjender sig som sin Villie. Efter dette, da kan Systemet ikke fortsættes, og da jeg haaber, det vil ske, saa vil jeg advare imod at fortsætte Systemet; thi det var tilfældigt muligt at vende Baabnene mod selve dem, der nu have forsøgt at bruge dem. Lad os for et Dieblis tænke os, at man gif ind paa at optage Lønningsslovene paa Finantsloven. Hvad vilde da Følgen blive, dersom Landstthinget ikke delte den Opfattelse, som er gjort gjældende i Folkethinget, og støttedes af Regjeringen? Følgen vilde blive den, at man kunde optage et andet Lønningstillæg paa Finantsloven og optage det i det fulde Omfang, som Regjeringen har forlangt, og saa med forøgede Kræfter lægge det samme Tryk paa Folkethinget, som dette muligvis har tænkt paa at anbringe andetsteds. Og hvor vilde da Kampens Udgang ligge? Fortattes Behandlingen, som Sagen i et Fællesudvalg, og bristede Enigheden der, da var det Regjeringen der maatte handle, og stiller man Sagen paa Spidsen, maa det blive Regjeringen, der handler i Kraft af Grundlovens § 25. Den vil da feire, i Overensstemmelse med hvis Anskuelser den foreløbige Finantslov